

JOJO MOYES

Páros, páratlan

– részlet –

Fordította: Toderó Anna

Jess Thomas és Nathalie Benson belesüppedt a furgon ülésébe. Olyan messze parkoltak Nathalie házától, hogy odabentről senki sem láthatta őket. Nathalie cigarettázott. Éppen hat hete szokott le negyedszer.

– Nyolcvan font hetente, és fizetett szabadság. A rohadt életbe! – kiáltott fel Nathalie. – Felkutatom azt a ribancot, aki otthagya a fülbevalóját, és agyonverem! Miatta veszítettük el a legjobb munkánkat.

– Talán nem tudta, hogy nő.

– Dehogynem. – Mielőtt Deannel megismerkedett volna, Nathalie két évig járt egy pasassal, akiről utóbb kiderült, hogy nem is egy, hanem két családja van Southampton túlsó végében. – Nincs olyan egyedülálló férfi, aki színek szerint összeválogatott díszpárnákat tartana az ágyán.

A két nő már négy éve minden hétköznapi együtt takarított. A kezdet kezdetén a Panoráma park még félig üdülőparadicsom volt, félig építési terület. Az ingatlanfejlesztők akkoriban még azt mondták, hogy a helyi lakosok is használhatják majd az úszómedencét, és mindenkinek azt ígérték, hogy ez a hatalmas, elegáns üdülőpark csupa jót hoz a tengerparti kisvárosnak – ehelyett még a maradék életet is kiszívta belőle. A fehér furgon oldalán kifakult felirat hirdette: „Benson & Thomas Takarítóvállalat”. Nathalie eredetileg azt is odáíratta alá: „Piszkos? Ráférne a keféls? Segítünk!”, de Jess két hónap után közölte vele, hogy a beérkező hívások felének semmi köze a takarításhoz.

Mostanra már csaknem kizárólag a Panoráma nyaralóparkban dolgoztak. A városban alig volt valakinek pénze – vagy hajlandósága –, hogy takarítónőt alkalmazzon, kivéve az orvosokat, az ügyvédeket és az olyan különleges ügyfeleket, mint Mrs. Humphrey, aki az üzleti gyulladása miatt nem tudta maga elvégezni a ház körüli teendőket. Bizonyos szempontból nem volt ez rossz munka. Nem volt főnökük, maguk állították össze a beosztásukat, többnyire maguk választották ki az ügyfeleiket. A hátulütőjét furcsa módon nem az utálatos ügyfelek jelentették, pedig akadt belőlük egykettő, és nem is az, hogy ha az embernek más vécéjét kell pucolnia, akkor előbb-utóbb elfogja az az érzés, hogy a kívánatosnál egy fokkal lejjebb került a társadalmi ranglétrán. Jesset nem zavarta, hogy hajcsomókat kell kihúznia mások lefolyójából, vagy hogy az üdülőbérlek minden jel szerint úgy érzik, a szabadságuk idején kötelesek disznó módjára élni. Egy dolog volt, amit nem szeretett ebben a munkában: jóval többet tudott meg más emberek életéről, mint amennyit szeretett volna.

Jess hosszan mesélhetett volna Mrs. Eldridge titkos vásárlási szenvedélyéről: a márkás cipőkről szóló számlákról, amelyek a fürdőszobai szemetesben kötöttek ki, a zsákszámra a gardróbban tartott, soha nem hordott ruhákról, amelyeken még az árcédula is ott lógott. Mesélhetett volna arról is, hogy Lena Thompson már négy éve próbál teherbe esni, és havonta két terhességi tesztet használ el (a rossz nyelvek szerint az lehet a gond, hogy nem szokta lehúzni a harisnyanadrágját). Tisztában volt vele, hogy a templom mögötti nagy házban lakó Mr. Mitchell hat számjegyű összeget keres (a férfi mindig az ebédlőasztalon hagyta a fizetési papírjait, Nathalie szerint szándékosan), a lánya meg titokban cigizik a fürdőszobában.

Ha olyan lett volna a természete, Jess fűnek-fának elmondhatta volna, kik azok a nők, akik mindig ügyelnek rá, hogy hibátlan külsővel lépjenek ki a házból – tökéletes frizura, frissen lakkozott körmök, egy kevés drága illatszer –, de nyugodt szívvel otthagyják a piszkos bugyijukat a földön. Mesélhetett volna azokról a kamasz fiúkról, akiknek a merevre száradt törülközőjét legszívesebben csipesszel fogta volna meg. Voltak vécék, ahol jól jött volna a gázálarc, és nem ártott volna egy „veszélyes vegyi anyag” feliratú figyelmeztető tábla az ajtóra.

Aztán néha ki lehetett fogni egy-egy rendes ügyfelet is, mint például Lisa Rit-

tert, és megesett, hogy az ember takarítás után fél pár gyémánt fülbevalót halászott ki a porszívóból, és olyan tudással lett gazdagabb, amelytől szívesen eltekintett volna.

– Valószínűleg a lányomé, nemrég járt itthon – mondta Lisa Ritter az ékszert szorongatva, kissé elcsukló hangon. – Pont ilyen fülbevalója van.

– Hát persze – felelte Jess. – Csak valaki berugdosta a hálószobájukba. Vagy rátapadt valakinek a cipőtalpára. Ha tudtam volna, hogy nem az öné, nem zavarom vele. – És amikor Mrs. Ritter elfordult, Jess már pontosan tudta, mi lesz ebből. Senki sem hálás a rossz hír hozójának.

– Ide figyelj, hallottad, mit mondott a múlt héten Lisa Ritter: előbb válna meg a fodrászától, mint tőlünk.

Nathalie arcáról azt lehetett leolvasni, hogy Jess még egy atomkatasztrófában is képes volna meglátni a pozitívumot.

– Ez nem ugyanaz. Füttyül rá, hogy mi takarítunk nála, a Gyorstisztítók vagy a Partvistündérek. – Nathalie a fejét ingatta. – Nem. Számára mi mostantól mindig azok a takarítók leszünk, akik tudják, hogy megcsalja a férje. Az ilyen nőknél ez sokat számít. Nekik mindenél fontosabb a látszat, nem igaz?

Jess a műszerfalra tette meztelen lábát, és a kezébe temette az arcát.

– A francba! Hogyan pótoljuk ezt a pénzt, Nat?

Jess maga előtt látta a gyémánt fülbevalót. Miért is nem hagyták ott, ahol volt? Ennél még az is jobb lett volna, ha valamelyikük egyszerűen ellopja.

– Hát jó, akkor kirúg minket. Beszéljünk másról, Nat. Nem engedhetem meg magamnak, hogy szétbőgött képpel kezdjem meg a pubban a műszakomat.

– Marty hívott a héten?

– Nem pont erre gondoltam, amikor azt mondtam, hogy beszéljünk másról.

– Miért, hívott?

– Igen – sóhajtott fel Jess.

– És megmondta, miért nem hívott a múlt héten? – kérdezte Nathalie.

– Nem. – Jess magán érezte Nathalie tekintetét. – És nem, pénzt se küldött.

– Jaj, ne már! Rá kell szabadítanod a gyámhatóságot. Ez így nem mehet tovább. Muszáj pénzt küldenie a saját gyerekeinek.

Régi vitatéma volt ez.

– Tudod, még nem szedte össze magát – mondta Jess. – Nem nehezíthetem meg a dolgát. Még mindig nincs állása.

– Hát pedig most szükséged lesz arra a pénzre. Amíg nem találunk még egy olyan ügyfelet, mint Lisa Ritter. Hogy van Nicky?

– Átmentem Jason Fisher anyjához, hogy beszéljek vele.

– Most hülyéskedsz? Ránézni se merek arra a nőre. Csak nem azt mondta, hogy ráveszi a fiát, hagyja békén Nickyt?

– Valahogy úgy.

Nathalie eddig meredten bámulta Jess-t, de most leesett az álla.

– Na jó, igazából azt mondta, hogy ha még egyszer meglát az ajtaja előtt, kitapossa a belemet. Nekem is, meg azoknak a... hogy is mondta?... nekem is, meg azoknak a baromarcú kölykeimnek is. Ja, és még azt is mondta, hogy az ő kis Jasonje ártatlan, mint a ma született bárány.

– Jellemző.

– Nem érdekes. Magammal vittem Normant, és az az áldott jó kutya egy hatalmas kupacot hagyott a Toyotájuk mellett, nekem meg valahogy éppen nem volt nejlonzacskó a zsebemben.

– De most komolyan, Jess. Mikor is hagyott el Marty? Két éve? Még fiatal vagy. Nem várhatod örökké, hogy összeszedje magát. Vissza kell ülnöd a lóra – mondta egy grimasz kíséretében.

– Visszaülni a lóra. Ez jól hangzik.

– Liam Stubbs bír téged. Ezt meglovagolhatnád.

– Bárki, akinek igazoltan két X kromoszómája van, meglovagolhatja Liam Stubbsot. – Jess felhúzta az ablakot. – Jobban járok, ha olvasok. Különb is, szerintem a gyerekeknek már épp elég zűrzavar volt az életükben, nem hiányzik nekik, hogy eljuttassuk az „itt az új apuci”-játékot. Na, fel kell tennem a teavizet, aztán lassan mehetnek is a pubba. Mielőtt elindulok, körbetelefonálom az ügyfeleket, hátha túlórázhatunk valakinél. És különben is, lehet, hogy Lisa Ritter nem is rúg ki minket.

Nathalie leengedte az ablakot a maga oldalán, és nagy füstgomolyagot fújt ki rajta.

– Hát persze, Dorothy. És legközelebb Smaragdvárosban takarítunk, a sárga köves út végén.

★ ★ ★

A Seacove Avenue 14. számú házat távoli robbanások zaja töltötte be. Tanzie nemrég kiszámolta, hogy amióta Nicky tizenhat éves lett, a szabadideje nyolcvannyal százalékat a fürdőszobában tölti. Jess nem hibáztatta ezért.

Jess ledobta a takarítószerek dobozát az előszobában, felakasztotta a dzsekijét, felment az emeletre – a lépcsőt borító kopott szőnyeg láttán elfogta a szokásos kétségbeesés –, aztán belökte a fiú szobájának ajtaját. Nicky fejhallgatóval a fején lövöldözött valakire; a füves cigi szaga olyan erős volt, hogy Jess egészen elkábult tőle.

– Nicky! – szólalt meg. Golyózapor következett, majd valaki felrobbant. – Nicky! – Jess odament hozzá, és lehúzta róla a fejhallgatót. A fiú megfordult, az arcán zavarodott kifejezés suhant át, mint aki álmából ébred. – Látom, szorgalmasan tanulsz.

– Éppen szünetet tartok.

Jess felkapott egy hamutartót, és a fiú felé tartotta.

– Azt hittem, ezt már megbeszéltük.

– Még tegnap estéről maradt itt. Nem tudtam elaludni.

– A házban nem csinálhatod, Nicky. – Úgyis hiába jártatja a száját. A környékbeli gyerekek mind füveznek. Tulajdonképpen még szerencse, hogy Nicky csak tizenöt évesen kezdte.

– Tanzie hazajött már? – Jess lehajolt, hogy felszedje a földről a széthajigált zoknikat és bögréket.

– Nem. Ja! Telefonáltak az iskolából ebéd után.

– Miért?

Nicky begépett valamit, aztán Jess felé fordult.

– Nem tudom. Valami iskolai ügy.

Jess félrehúzott egy tincset a feketére festett hajból, és meglátta: egy újabb ütésnyom az arccsont fölött. A fiú elhúzódott.

– Minden oké?

Nicky megrántotta a vállát, nem nézett rá.

– Megint rád szálltak?

– Semmi bajom.

– Miért nem hívtál?

– Nincs pénz a telefonomon. – Nicky hátradőlt, és kilőtt egy virtuális gránátot. A képernyő tűzgömbbé robbant szét. Nicky visszavette a fejhallgatót, és folytatta a játékot.

★ ★ ★

Nicky, Marty fia nyolc éve lakott Jessnél. Martynak tizenéves korában röpke viszonya volt Nicky anyjával, Dellával. Amikor Nicky megérkezett a házba, csendes volt és óvatos, keze-lába hosszú és vékony, az étvágya hatalmas. Az anyjának egy csomó új szerelme volt, aztán eltűnt valahol Közép-Angliában egy Nagy Al nevű pasival. Amikor a szociális munkások másodszor telefonáltak, mert Nicky az iskolai ruhatárban aludt, Jess úgy döntött, magukhoz veszik a fiút.

– Már csak ez hiányzik neked – kommentálta a dolgot Nathalie. – Még egy éhes száj.

– A mostohafiam.

– Négy év alatt kétszer találkoztál vele. És még húszéves sem vagy.

– Hát, manapság ilyenek a családok.

Később Jess eltűnődött néha, vajon ez volt-e az utolsó csepp a pohárban, emiatt feledkezett-e meg Marty a családja iránti kötelességeiről. De Nicky rendes gyerek volt, a hollófekete haj és a tussal kihúzott szem ellenére. Kedvesen bánt Tanzie-vel, és jobb napjain hajlandó volt beszélgetni, nevetni, sután átölelni Jess-t, ő pedig örült neki, hogy Nicky velük van, bár néha az volt az érzése, hogy alapjában véve csak még egy embert szerzett, aki miatt aggódhat.

Most kiment a kertbe a telefonnal, és mély lélegzetet vett.

– Ööö... Halló! Itt Jessica Thomas beszél. Úgy tudom, kerestek.

Csend.

– Tanzie... Csak nincs valami baj veled?

– Nincs semmi baj. Elnézést. Ezzel kellett volna kezdenem. Mr. Tsvangarai vagyok, Tanzie matektanára.

– Ó. – Már látta is maga előtt: magas férfi, szürke öltönyben. Olyan a képe, mint egy temetési vállalkozóé.

– Azért szerettem volna beszélni önnel, mert pár hete nagyon érdekes beszélgetést folytattam egy volt kollégámmal, aki most a Szent Annában dolgozik.

– A Szent Annában? – Jess a homlokát ráncolta. – Abban a magániskolában?

– Igen. Van egy ösztöndíjprogramjuk olyan gyerekeknek, akik különösen tehetségesek matematikából. És amint tudja, mi már rég felfigyeltünk Tanzie képességeire.

– Tudom, hogy jól megy neki a matek.

– Nem egyszerűen jól. Nos, a múlt héten megírtattuk vele a felvételi tesztet. Nem tudom, említette-e. Küldtem önnek egy levelet, de nem voltam biztos benne, hogy olvasta.

Jess hunyorítva nézett egy sirályt, amely elhúzott fölötte az égen. Pár kerttel arrébb Terry Blackstone énekelni kezdte a rádióból szóló dalt. Terryről köztudott volt, hogy képes elnyekeregni az összes Rod Stewart-számot, ha azt hiszi, hogy senki sem hallja.

– Ma reggel kaptuk meg az eredményt. És jól sikerült a teszt. Rendkívül jól. Mrs. Thomas, ha beleegyezik, szeretnénk behívni Tanzie-t egy felvételi beszélgetésre, hogy megpályázzon egy támogatott helyet.

– Egy támogatott helyet? – ismételte Jess, mint egy papagáj.

– A különleges képességekkel rendelkező gyerekek esetében a Szent Anna elengedi a tandíj jelentős részét. Ez azt jelentené, hogy Tanzie a legkiválóbb oktatásban részesülne. A lányának rendkívüli matematikai képességei vannak, Mrs. Thomas. Szerintem ez mindenképpen óriási lehetőség volna neki.

– A Szent Anna? De hát... akkor keresztül kéne bucsoznia a városon. Meg kéne venni neki az egyenruhát meg a felszerelést. És... ott senkit sem ismerne.

– Szerezne barátokat. De mindez csupán részletkérdés, Mrs. Thomas. Várjuk meg, mivel áll elő az iskola. Tanzie tehetséges kislány. – A tanár elhallgatott. Miután Jess nem szólt, halkabban folytatta. – Én csaknem huszonkét éve tanítok, Mrs. Thomas, de még egyetlen gyerekkel sem találkoztam, aki ilyen jól megragadná a matematikai fogalmak lényegét. Szerintem lassan már nincs is mit tanítanom neki. Algoritmusok, valószínűség-számítás, prím számok...

– Aha. Na, ez az a pont, ahonnan már nem tudom követni, Mr. Tsvangarai.

A férfi kuncogott.

– Gondolja át!

Jess letette a telefont, és lezuhant a fehér műanyag kerti székre, amelyen tetszetős, smaragd zöld moharéteg képződött. A semmibe bámult, a ház ablakát nézte, a függönyt, amelyről Marty mindig azt mondta, hogy túl világos, a piros műanyag triciklit, amelytől már rég meg kellett volna szabadulnia, a szomszéd csikkjeit, amelyek konfettiként heverték szerteszét a kerti úton, a szétrohadt kerítésléceket, ahol a kutya folyton kidugta a fejét. És örök optimizmusa ellenére – amelyet Nathalie mélységesen megalapozatlannak tartott – hirtelen elöntötték a szemét a könnyek.

Több okból is szörnyű, ha az embert elhagyja a gyerekei apja: ott vannak a pénzügyek, a gyerekek elfojtott haragja, ráadásul a házasságban élő barátnőink ettől kezdve többnyire potenciális férjrablóként kezelnek. De még ennél is rosszabb, még a végtelen, rohadtul fárasztó, minden energiát leszívó anyagi küszködésnél is rosszabb, hogy amikor olyasmi történik, amivel nem tudunk mit kezdeni, akkor az egyedülálló szülőnél nincs magányosabb ember a világon.

*A könyvről bővebben
a 70–71. oldalon olvashat!*